

Quan la política és només soroll

JORDI SÁNCHEZ / Politòleg

AVUI, 19 d'agost del 2009

De nou, com ja és habitual els darrers temps, els nostres polítics es van embrancar ahir i abans-d'ahir en una espiral de declaracions i contradecaracions en essència buides d'interès. Unes declaracions del vicepresident Carod sobre si la resposta ciutadana davant la possible retallada de l'Estatut havia de ser preventiva o reactiva varen ser suficients per encendre la metxa de la confrontació política d'aquesta setmana. Una confrontació de baixa intensitat, que tindrà una durada de 48 hores, màxim 72 hores, i que serà oblidada un cop els protagonistes s'encaparrin en una nova espiral vés a saber per quina qüestió.

L'ÚNICA COSA INDISCUTIBLE ÉS que totes aquestes declaracions i contradecaracions són perfectament prescindibles. En el fons d'aquests enfrontaments dialèctics no hi ha res de concret, cap actuació política rellevant ni cap element ideològic central de la identitat de les respectives formacions polítiques ni tampoc del nostre país. La major part d'aquesta manera de fer política és simplement representació -i no precisament professional- del que és el debat i la confrontació política. Viuríem, com a país i com a ciutadans, perfectament igual si cap d'aquestes manifestacions orals de nul interès general ni particular tinguessin lloc. Fins i tot la política tindria més prestigi entre la ciutadania, i probablement la feina dels nostres dirigents seria de més qualitat. La quantitat d'hores al cap d'un mes invertides simplement per alimentar aquest joc dialèctic són una barbaritat. ¿Quantes hores o dies o setmanes invertides al llarg d'una legislatura a discutir temes tan

apassionants com el de les manifestacions preventives sí o manifestacions preventives no? Millor no fer els càlculs.

ÉS EVIDENT QUE EN AQUESTA DINÀMICA estèril la premsa hi té el seu paper. En el rerefons de la majoria d'aquestes disputes orals el que hi ha és la cerca per part del polític d'una finestra per aparèixer als mitjans de comunicació. I els mitjans de comunicació premiem el soroll, les esbatussades, la confrontació com a origen de l'espectacle. Algú pot pensar que això només és la regla que segueixen els mitjans per informar del món de la faràndula o de les anomenades notícies del cor. Fals, la informació política també s'ha convertit -amb poques excepcions- en una recreació de la confrontació com a base de qualsevol notícia. No és difícil descobrir el raonament. 1) Per existir cal estar present als mitjans de comunicació. 2) Per ser notícia als mitjans una bona polèmica contra algú ajuda. 3) Conclusió: cal aprofitar qualsevol possibilitat per construir la polèmica.

AQUEST ÉS EN ESSÈNCIA AVUI el cicle de funcionament que explica la presència política als mitjans. Canviar-ho només està a les mans dels mateixos protagonistes de la major part de les declaracions polítiques, que ben comptat no van més enllà d'una dotzena llarga de persones, si tenim presents tots els protagonistes mediàtics de tots els partits del nostre país. No és de la confrontació que cal fugir, és de la confrontació buida, gratuïta, sense interès. El repte és que hi hagi debat polític sobre temes rellevants i no sobre foteses. Hi ha massa opinionitis en els nostres polítics que no van acompanyades de fets. I per una altra banda hi ha massa ganes d'aferrar-se a qualsevol qüestió que s'intueixi polèmica. Potser estem davant d'una nova síndrome en la nostra classe política que podríem identificar com la síndrome del tertulià. Si el senyor

Carod creu que és important una mobilització preventiva, que convoqui ell i el seu partit aquesta mobilització. I si el senyor Carod només expressa una opinió en el marc d'una entrevista radiofònica, deixem que la seva opinió se l'emporti el vent.

NO ÉS NOMÉS LA REFORMA de la llei electoral, ni una nova divisió territorial ni tan sols un finançament dels partits més just i transparent el que fa falta per reformar la vida política. Cal també que tots els protagonistes acordin que la seva veu als mitjans no s'utilitzarà per alimentar polèmiques gratuïtes i sense interès. Opinar menys, per opinar millor i actuar més pot servir per donar crèdit a la política del nostre país.